

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU
STALNA SLUŽBA U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 13

P-175/2013
Broj: 7/P-175/201-25

PRESUDA

TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU, STALNA SLUŽBA U SLAVONSKOM BRODU, U IME REPUBLIKE HRVATSKE, po sutkinji Mirni Vujčić, u pravnoj stvari tužitelja TOMICA VARŽAK, Pleternica, Svilna 32, OIB 7355511175, kojeg zastupa punomoćnik Domagoj Miličević, odvjetnik iz Požege, protiv tuženika LIMPRES društvo s ograničenom odgovornošću za građevinarstvo, trgovinu i uvoz-izvoz „u stečaju“, Pleternica Eugena Podubskog 52, skraćena tvrtka: LIMPERES d.o.o. Pleternica „u stečaju“, OIB 802836643088, kojeg zastupa Milan Piper, odvjetnik iz Požege, radi utvrđenja osnovanosti tražbine (Vps 253.456,35 Kn), nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 05. lipnja 2014. godine u nazočnosti punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, te na ročištu za donošenje i objavu presude održanom 09. lipnja 2014. godine

presudio je

I Utvrđuje se da postoji - osnovanom tražbina tužitelja prema tuženiku u iznosu od 234.010,40 Kn kao tražbina prvog višeg isplatnog reda

II O d b i j a se kao neosnovan višak tužbenog zahtjeva kojim tužitelj traži utvrditi da postoji – osnovanom tražbina tužitelja prema tuženiku u iznosu od 19.445,95 Kn kao tražbina prvog višeg isplatnog reda.

III Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 35.017,21 Kn, a to u roku od osam dana.

Obrazloženje

Tužitelj tužbom traži utvrditi da postoji odnosno da je osnovana njegovu tražbina prema tuženiku u iznosu od 253.456,35 Kn kao tražbina prvog višeg isplatnog reda po osnovi plaće.

U tužbi, a i tijekom postupka navodi da je rješenjem ovoga suda posl. br. St - 310/2012-9 od 16. studenog 2012. godine otvoren stečajni postupka nad tuženikom

odnosno njegovim prednikom, a oglas o otvaranju stečajnog postupka je objavljen u Narodnim novinama Republike Hrvatske broj 128 od 21. studenog 2012. godine, da je u stečajnu masu tuženika prijavio tražbinu koja se odnosi na isplatu plaće u ukupnom iznosu od 346.500,00 Kn, da je rješenjem posl. br. St -310/2012 -31 od 11. veljače 2013. godine osporena tužiteljeva tražbina u iznosu od 253.456,35 Kn, a utvrđena u iznosu od 93.043,65 Kn. Očitovao se da je radnik tuženika po Ugovoru o radu na neodređeno vrijeme od 02. travnja 1992. godine za obavljanje poslova radnog mjesta direktor, da je između prednika tuženika i tužitelja dana 27. travnja 2009. godine zaključen dokument naslovljen Vansudska nagodba po osnovi koje se tuženik obvezao isplaćivati tužitelju plaću u neto iznosu do 1.100,00 Eura-a primjenom tečaja od 7,5 Kn za jedan Eur, u kunsnoj protuvrijednosti od 8.250,00 Kn trajno do odlaska tužitelja u mirovinu te da je obveza na plaćanje prvog mjesečnog iznosa plaće započela 01. svibnja 2009. godine, a do dana koji prethodi danu otvaranja stečajnog postupka dospjela su četrdeset i dva mjesečna obroka na isplatu plaće ukupne vrijednosti od 46.200,00 Eura-a što primjenom tečaja od 7,5 Kn za 1 Eur čini iznos od 346.500,00 Kn. Navodi da je prijavio neto iznos plaće jer su za tužitelja plaćeni porez, prirez i doprinosi uključujući i doprinos za individualiziranu kapitaliziranu štednju.

U odgovoru na tužbu tuženik se očitovao da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti te da je tužitelj obavljao poslove direktora do 05. lipnja 2009. godine s obzirom da je bio predsjednik uprave. Navodi da je Ugovorom o prijenosu poslovnog udjela od 05. lipnja 2009. godine tužitelj kao jedini član društva prenio svoje poslovne udjela na svoju djecu Daliu Marković i Davora Varžak te je sačinjen novi društveni ugovor, a tužitelj je prestao obavljati funkciju člana uprave te da po otvaranju stečajnog postupka, stečajna upraviteljica nije pronašla nikakav ugovor u radu koji bi regulirao pravni odnos tužitelja jer je tužitelj brisan iz sudskog registra kao član uprave, a kao osnovu za utvrđenje prava na plaću njezinu visinu i način isplate tuženik nije mogao temeljiti na Vansudskoj nagodbi od 27. travnja 2009. godine, jer se ista odnosi na uređivanje odnosa između članova obitelji Varžak i predmetna nagodba ne predstavlja ugovor o radu sukladno odredbi čl. 13. Zakona o radu. Očitovao se da je odredbom čl. 5. st. 2. predmetne nagodbe utvrđena obveza tužitelja obavljati poslove prokuriste, koje poslove nikada nije obavljao, a niti je upisan u sudski registar u toj funkciji. Nastavno tome, kako sukladno odredbi čl. 5. st. 1. Zakona o radu poslodavac u obvezi radniku u radnom odnosu isplatiti plaću za obavljene rad, tuženik nije mogao prihvatiti zatraženu isplatu jer rada nije bilo, a kada radnik ne radi, ostvaruje pravo na naknadnu plaću, pa je sukladno odredbi čl. 82. Zakona o radu odredio primjerenu plaću u visinu zakonom utvrđene minimalne plaće u visini 2.814,00 Kn i istu priznao tužitelju kao tražbinu u stečajnom postupku.

Tužitelj se u daljnjem tijeku postupka očitovao da u cijelosti osporava navode tuženika koji se odnose status tužitelja u društvu te se očitovao da je tuženik faktično i pravno vršio isplatu plaće tužitelju po osnovi vansudske nagodbe. Očitovao se da se pred Općinskim sudom u Požegi pod posl. br. P- 250/12 vodio spor u pogledu odluke prednika tuženika o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu tužitelju, a koji je pravomoćno okončan u korist tužitelja, a presudom u tom predmetu dokazuje se

Broj: 7/P-175/201-25

činjenica da tužitelj ima neprekinuti radni odnos s tuženikom na koji na utječe činjenica otvaranja stečajnog postupka.

Tuženik je ostao kod iznesenih navoda te se očitovao da je potrebno utvrditi i dan odlaska tužitelja u mirovinu jer obveza tuženika po čl. 5. Vansudske nagodbe traje do odlaska tužitelja u mirovinu.

U tijeku dokaznog postupka izvršen je uvid u izvadak iz rješenja St-310/2012-9 od 16. studenog 2012. godine, prijavu tražbine u stečajni postupak, izvadak iz rješenja posl. br. St -310/201-29 od 11. veljače 2013. godine, Vansudsku nagodbu od 27. travnja 2009. godine, izvadak iz sudskog registra za prednika tuženika, Ugovor u prijenosu dijelova poslovnog udjela od 05. lipnja 2009. godine, Odluku o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu od 28. veljače 2012., presudu Općinskog suda u Požegi posl. br P- 250/2012-6 od 12 rujna 2012. godine, izvatke s računa na listovima 46-49 spisa, Ugovor o radu od 02. travnja 1992. godine, Aneks ugovora o radu od 29. lipnja 2001. godine, presudu Županijskog suda u Slavonskom Brodu, Stalne službe u Požegi posl.br. GŽ 356/2014 -2 od 24. veljače 2014. godine, rješenje Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje Područnog ureda Požega od 08 veljače 2013 godine, saslušan je svjedok Davor Varžak i tužitelj u svrhu dokazivanja te je izvedeno financijsko-knjigovodstveno vještačenje po sudskom vještaku mr.sc Filipu Tolić,. Na temelju tako provedenog dokaznog postupka utvrđeno je da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan, a djelomično neosnovan.

Sporno je između parničnih stranaka da li je osnovana tražbina tužitelja prema tuženiku po osnovi neto plaće u iznosu 253.456,55 Kn kao tražbina prvog višeg isplatnog reda, a za vremensko razdoblje od 01 svibnja 2009 godine. do dana koji prethodi danu otvaranja stečajnog postupka nad prednikom tuženika.

Uvidom u Izvadak iz rješenja ovoga suda posl. br St -310/2012-29 od 11. veljače 2013. godine utvrđeno je da je osporena tražbina tužitelja u iznosu od 253.456,35 Kn, a utvrđena u iznosu do 93.043,65 Kn iz razloga što nema osnove u knjigovodstvenoj evidenciji, a o tražbinu u tijeku je i parnica br. P – 250/12 te da je predmetni izvadak tužitelj, po punomoćniku, primio 13. veljače 2013. godine, a tužbu podigao 21. veljače 2013. godine predajom pošti, što proizlazi iz bilješke o primitku pismena, pa je nastavno tome tužiteljeva tužba pravovremena i podnesena unutar zakonskog roka propisanog odredbom čl 178. st. 6. Stečajnog zakona (NN br. 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 125/12 i 133/12; dalje: SZ)

Iz prijave tražbine tužitelja vidljivo je da je tužitelj u stečajni postupak prijavio tražbinu koja se odnosi na isplatu plaće u iznosu od 346.500,00 Kn, a iz Ugovora o radu od 02. travnja 1992. godine proizlazi da je tužitelj obavljao poslove direktora od 02. travnja 1992. godine. Uvidom u Vansudsku nagodbu od 27. travnja 2009. godine utvrđeno je da se Davor Varžak u ime prednika tuženika obvezao tužitelju isplaćivati iznos plaće u iznosu od 1.100 Eur-a mjesečno u protuvrijednosti Kn bez obveze dolaska tužitelja na posao od 01. svibnja 2009. godine do odlaska u mirovinu.

Uvidom u Odluku o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu od 28. veljače 2012. godine utvrđeno je da je tužitelju otkazan Ugovor o radu na neodređeno vrijeme sklopljen 02. travnja 1992. godine, a uvidom u pravomoćnu presudu Općinskog suda u Požegi posl. br P-250/2012 -6 od 12. rujna 2012. godine utvrđeno je da nije

zakonita Odluka o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu od 28. veljače 2012. godine te je naloženo tuženiku vratiti tužitelja na rad u roku od osam dana i priznati neprekinuti radni odnos od 01. ožujka 2012. godine te da su u tom postupku nije raspravljalo o novčanim tražbinama iz radnog odnosa.

Iz rješenja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje od 08. veljače 2013. godine proizlazi da je tužitelj s danom 14. rujna 2012. godine ostvario pravo na prijevremenu starosnu mirovinu.

Na temelju provedenog financijskog vještačenja po vještaku mr.sc Filipu Tolić utvrđeno je da je tuženik do rujna 2011. godine isplaćivao tužitelju bruto plaću te je po osnovi neto plaće isplatio tužitelju iznos od 45.547,20 Kn te da od kolovoza 2010. nije isplaćivao tužitelju neto plaću, a od listopada 2011. godine nije više vršio isplate niti bruto niti neto plaća, a isplatu je vršio po osnovi obračunskih lista koje je vještak priložio uz svoj nalaz i mišljenje i na temelju kojih je utvrdio isplate bruto i neto plaće. Nadalje, vještak je utvrdio da prema obračunskim listama osnovicu za obračun doprinosa koji se plaćaju na plaću čini protuvrijednost od 1.100,00 Eura, pa neto plaća od 8.000,00 kn koja je navedena u obračunskim listama odgovara tom iznosu. Iz provedenog vještačenja proizlazi da ukupan iznos neto plaća koji je tužitelju trebao biti isplaćen po obračunskim listama za vremensko razdoblje od svibnja 2009. do 14. rujna 2012. godine tj trenutka odlaska tužitelja u mirovinu iznosi 279.557,60 Kn, a involvira i iznos kojeg je priznala stečajna upraviteljica od 45. 547,20 Kn. Nalazu i mišljenju u cijelosti je priklonjena vjera kao stručnom i nepristranom.

Nastavno tome je utvrđeno da je tužitelj s prednikom tuženika sklopio Ugovor o radu 02. travnja 1992. godine na neodređeno vrijeme za obavljanje poslova direktora, da je Odluka o poslovno uvjetovanom otkazu ugovora o radu od 28. veljače 2012. godine, kojom je prednik tuženika otkazao ugovor o radu tužitelju, utvrđena nezakonitom u pravomoćno dovršenom sudskom postupku, da je prednik tuženika faktično vršio isplate plaća tužitelju i to neto plaće do kolovoza 2010. godine, a potom samo doprinosa do rujna 2011. godine, a na način da je isplaćivao poreze i doprinose kao i neto plaću po osnovi obračunskih lista koje se odnose na razdoblje od listopada 2009 do veljače 2012. godine (listovi 93-122 spisa), da osnovicu za plaćanje doprinosa čini iznos od 1.100,00 Eur-a u kunsnoj protuvrijednosti te da tuženik, na kojem je teret dokaza kao poslodavcu, nije dokazao da tužitelj u spornom razdoblju nije faktično obavljao rad na način da nije izvršavao poslove i radne zadatke, tim više što je sam prednik tuženika tužitelju isplaćivao doprinose na plaću i nezakonito mu je otkazao radni odnos.

Ocjena je suda da Vansudska nagodba od 27. travnja 2009. godine ne može biti pravna osnova za isplatu plaće tužitelju jer po svom sadržaju nema svojstvo ugovora o radu i time ne regulira prava iz radnog odnosa, pa tako niti pravo na plaću, a to iz razloga što je tužitelj nije sklopio s prednikom tuženika kao poslodavcem, već da pravnu osnovu za isplatu plaće tužitelju u spornom razdoblju čine upravo obračunske liste koje imaju svojstvo ovršne isprave u smislu odredbe čl. 91. st.3. Zakona o radu (NN 137/04 i dr.) i čl. 85. st.3. Zakona o radu (NN 149/09,61/11) koji se trebaju primijeniti na odnos između stranaka, te da je sukladno tim obračunskim listama

Broj: 7/P-175/201-25

osnovicu za isplatu doprinosa koji se plaćaju na i iz plaće činila neto osnovica u kunsnoj protuvrijednosti od 1.100,00 Eur-a kako je utvrdio vještak. Kako je tužitelj umirovljen dana 14. rujna 2012. godine, to pravo na neto plaću može imati samo do dana odlaska u mirovinu. Nadalje, kako je vještak utvrdio da tužitelju od svibnja mjeseca 2009 godine do dana odlaska u mirovinu, sukladno obračunskim listama pripada pravo na isplatu neto plaće u ukupnom iznosu od 279.557,60 Kn i da taj iznos involvira i iznos koji je priznala stečajna upraviteljica od 45.547,20 Kn, osnovana je tražbina tužitelja prema tuženiku u iznosu od 234.010,40 Kn. Stoga je uz poziv na citirane zakonske odredbe te odredbe čl. 180. i 181. Stečajnog zakona odlučno kao u izreci presude.

Kako tužitelju po osnovi neto plaće do odlaska u mirovinu pripada iznos od 279.557,60 Kn koji involvira i dio tražbine u iznosu od 45.547,20 Kn koji iznos je u okviru priznate tražbine tužitelju priznala stečajna upraviteljica, što nakon odbijanja čini iznos 234.010,40 Kn, to je razlika tražbine tužitelja neosnovana, jer tužitelju plaća ne može pripadati nakon odlaska u mirovinu tj. nakon 14. rujna 2012. s obzirom da tuženik u tom razdoblju nije imao obvezu isplaćivati plaću tužitelju sukladno odredbi čl. 84. Zakona o radu, pa je odlučeno kao u točki II izreke presude.

Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je na temelju odredbe 154. st. 2. i čl. 155 Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP) prema uspjehu tužitelja od 92 % i tuženika od 8 % u sporu. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe i podneska od 02. svibnja 2014. (2 x 5.000,00 Kn), pristup ročištima 21. svibnja 2013. godine, (5.000,00 Kn), 02. srpnja 2013. (500,00 Kn), 03. rujna 2013. i 05. lipnja 2014. godine (2 x 5.000,00 Kn) te PDV (6.375,00 Kn) sukladno Tbr 7. I, Tbr. 8.1., Tbr. 9.1. i 5. i Tbr. 42. Tarife o nagradama i naknadama za rad odvjetnik (NN 142/12). Tužitelju je priznat materijalni trošak vještačenja u iznosu od 3.000,00 Kn te trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu (2 x 2.884,56 Kn) prema Tbr. 1.1. i Tbr. 2.1.. Tarife sudskih pristojbi. Tuženiku je priznat trošak sastava odgovora na tužbu i podneska od 02. svibnja 2014. godine (2 x 5.000,00 Kn) pristup ročištima 21. svibnja 2013., 03. rujna 2013. i 05. lipnja 2014. godine (3 x 5.000,00 Kn) te PDV (6.250,00 Kn) sukladno Tbr 8. I, Tbr. 9.1. i 3. i Tbr. 42. Tarife o nagradama i naknadama za rad odvjetnika, kao i trošak pristojbe na odgovor na tužbu (1.442,28) prema Tbr. 1.3. Tarife sudskih pristojbi. Nakon prebijanja priznatih troškova stranka razmjerno uspjehu stranka u sporu ostala je dosuđena razlika u korist tužitelja.

U Slavonskom Brodu, 09. lipnja 2014. godine

Sutkinja:

Mirna Vujčić, v.r.

Za točnost otpisane ovlaštenosti
ANTUN TIBERKA

NAPUTAK O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove odluke može se izjaviti žalba Visokom trgovačkom sudu u Zagrebu u roku od osam dana po prijemu, koja se predaje u tri primjerak putem ovoga suda.